

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 859

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 18 septembrie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
449.	— Decizie pentru eliberarea domnului Marcel Simion Mutescu din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Autorității Vamale Române	2
450.	— Decizie pentru eliberarea domnului Alexandru Ioan Dudu din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Vamale Române	2
451.	— Decizie privind numirea domnului Alexandru Bogdan Bălan în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Autorității Vamale Române	3
452.	— Decizie privind numirea domnului Mihai Savin în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Vamale Române	3
453.	— Decizie privind constituirea, organizarea și atribuțiile Comitetului interministerial pentru protejarea intereselor statului la S.C. Liberty Galați — S.A. și la S.C. Liberty Tubular Products Galați — S.A.	4
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
Decizia nr. 285 din 30 iunie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)		5–9
ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV		
Sentința nr. 148 din 19 noiembrie 2024 a Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal		10–15

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**pentru eliberarea domnului Marcel Simion Mutescu
din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat,
al Autorității Vamale Române**

Având în vedere propunerea Ministerului Finanțelor formulată prin Adresa nr. 63.030 din 4 septembrie 2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/8.549 din 4 septembrie 2025 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/28.500/SRO din 16 septembrie 2025,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 2 alin. (2) din Legea nr. 268/2021 pentru înființarea Autorității Vamale Române și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Marcel Simion Mutescu se eliberează din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Autorității Vamale Române.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJANContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ștefan-Radu Oprea

București, 18 septembrie 2025.

Nr. 449.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**pentru eliberarea domnului Alexandru Ioan Dudu
din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat,
al Autorității Vamale Române**

Având în vedere propunerea Ministerului Finanțelor formulată prin Adresa nr. 63.030 din 4 septembrie 2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/8.549 din 4 septembrie 2025 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/28.500/SRO din 16 septembrie 2025,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 2 alin. (2) din Legea nr. 268/2021 pentru înființarea Autorității Vamale Române și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Alexandru Ioan Dudu se eliberează din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Vamale Române.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJANContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ștefan-Radu Oprea

București, 18 septembrie 2025.

Nr. 450.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Alexandru Bogdan Bălan
în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat,
al Autorității Vamale Române**

Având în vedere propunerea formulată de ministrul finanțelor prin Adresa nr. 63.030 din 4 septembrie 2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/8.549 din 4 septembrie 2025 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/28.500/S.R.O. din 16 septembrie 2025,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 2 alin. (2) din Legea nr. 268/2021 pentru înființarea Autorității Vamale Române și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Alexandru Bogdan Bălan se numește în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Autorității Vamale Române.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ștefan-Radu Oprea

București, 18 septembrie 2025.

Nr. 451.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Mihai Savin
în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat,
al Autorității Vamale Române**

Având în vedere propunerea formulată de ministrul finanțelor prin Adresa nr. 63.030 din 4 septembrie 2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/8.549 din 4 septembrie 2025 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/28.500/S.R.O. din 16 septembrie 2025,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 2 alin. (2) din Legea nr. 268/2021 pentru înființarea Autorității Vamale Române și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Mihai Savin se numește în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Vamale Române.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ștefan-Radu Oprea

București, 18 septembrie 2025.

Nr. 452.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind constituirea, organizarea și atribuțiile Comitetului interministerial
pentru protejarea intereselor statului la S.C. Liberty Galați — S.A.
și la S.C. Liberty Tubular Products Galați — S.A.**

În temeiul art. 29 și al art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — (1) Se constituie Comitetul interministerial pentru protejarea intereselor statului la S.C. Liberty Galați — S.A. și la S.C. Liberty Tubular Products Galați — S.A., organism fără personalitate juridică, denumit în continuare *Comitetul*, având următoarea componență:

- a) domnul Marian Neacșu — viceprim-ministru, președinte al Comitetului;
- b) domnul Tánczos Barna — viceprim-ministru;
- c) domnul Alexandru Nazare — ministrul finanțelor;
- d) domnul Radu Marinescu — ministrul justiției;
- e) domnul Radu-Dinel Miruță — ministrul economiei, digitalizării, antreprenoriatului și turismului;
- f) domnul Ștefan-Radu Oprea — secretarul general al Guvernului;
- g) domnul Mihai Jurca — șeful Cancelariei Prim-Ministrului.

(2) Membrii Comitetului desemnează membrii supleanți, la nivel de secretar de stat, mandatați să participe la lucrările Comitetului, pe care îi comunică Secretariatului tehnic.

Art. 2. — Comitetul are următoarele atribuții:

- a) analiza situației economico-financiare și juridice a S.C. Liberty Galați — S.A. și a S.C. Liberty Tubular Products Galați — S.A. prin prisma obligațiilor financiare existente și a procedurilor judiciare în derulare sau care vor fi inițiate după constituirea prezentului comitet;
- b) analiza expunerii Exim Banca Românească — S.A. asupra celor două societăți și a creanțelor pe care aceasta, Agenția Națională de Administrare Fiscală și societăți și companii cu capital majoritar de stat le au asupra S.C. Liberty Galați — S.A. și a S.C. Liberty Tubular Products Galați — S.A.;
- c) analiza efectelor și stabilirea măsurilor pentru reducerea impactului social în situația restrângerii sau închiderii activității S.C. Liberty Galați — S.A. și a S.C. Liberty Tubular Products Galați — S.A.;
- d) analiza și formularea propunerilor de modificări legislative pentru preservarea și protejarea interesului statului la cele două societăți;

e) analiza și stabilirea măsurilor necesare pentru continuarea activității de producție de către cele două societăți;

f) analiza intențiilor unor potențiali investitori pentru preluarea/susținerea activității de producție a celor două societăți.

Art. 3. — (1) În vederea îndeplinirii atribuțiilor, în cadrul Comitetului se constituie un grup de lucru la nivel tehnic, alcătuit din experți din cadrul Secretariatului General al Guvernului, Cancelariei Prim-Ministrului, Ministerului Finanțelor, Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și din cadrul Exim Banca Românească — S.A.

(2) La reuniunile Comitetului participă, în calitate de invitat permanent, un reprezentant, la nivel de conducere, al Exim Banca Românească — S.A.

(3) La reuniunile Comitetului pot participa, în calitate de invitați, reprezentanți ai altor instituții sau autorități publice, experți, precum și reprezentanți ai mediului de afaceri sau financiar-bancar.

(4) Comitetul poate solicita date, informații, raportări, situații, precum și orice alte documente relevante de la orice instituții sau autorități publice, precum și de la întreprinderi publice la care statul român este acționar majoritar.

Art. 4. — Comitetul prezintă după fiecare reuniune sau la solicitarea prim-ministrului rapoarte de progres cu privire la stadiul îndeplinirii măsurilor și exercitării atribuțiilor prevăzute în prezenta decizie.

Art. 5. — (1) Secretariatul tehnic al Comitetului este asigurat de Cancelaria Prim-Ministrului și de Secretariatul General al Guvernului.

(2) Comitetul se reunește în ședințe lunare sau ori de câte ori este necesar, la solicitarea președintelui sau a oricărui membru, prin grija Secretariatului tehnic.

(3) Comitetul își desfășoară activitatea potrivit regulamentului de organizare și funcționare, aprobat în prima ședință de lucru.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ștefan-Radu Oprea

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 285

din 30 iunie 2025

Dosar nr. 509/1/2025

Mariana Constantinescu — vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Carmen Elena Popoiag — președintele Secției I civile

Adina Oana Surdu — președintele Secției a II-a civile

Elena Diana Tămagă — președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Beatrice Ioana Nestor — judecător la Secția I civilă

Mirela Vișan — judecător la Secția I civilă

Cristina Truțescu — judecător la Secția I civilă

Mariana Hortolomei — judecător la Secția I civilă

Dorina Zeca — judecător la Secția I civilă

Minodora Condoiu — judecător la Secția a II-a civilă

Mirela Polițeanu — judecător la Secția a II-a civilă

Ruxandra Monica Duță — judecător la Secția a II-a civilă

George Bogdan Florescu — judecător la Secția a II-a civilă

Marcela Marta Iacob — judecător la Secția a II-a civilă

Ionel Barbă — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Maria Hrudei — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Ștefania Dragoș — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Cristinel Grosu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Bogdan Cristea — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 509/1/2025, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena Adriana Stamatescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență, în Dosarul nr. 3.571/107/2024.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

6. În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență a dispus, prin Încheierea din 27 februarie 2025, în Dosarul nr. 3.571/107/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă reclamanții — cadre militare, angajați ai inspectoratului județean de jandarmi, pot beneficia, în baza principiului nediscriminării și a principiului egalității, prevăzute de art. 6 lit. b) și c), raportat la art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 153/2017), de drepturi salariale corespunzător unui coeficient de ierarhizare de minimum 4,70, drepturi acordate altor cadre militare ce ocupă funcții similare în cadrul altor inspectorate județene de jandarmi și, în caz afirmativ, dacă operează limitarea prevăzută de art. 1 alin. (16) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022).

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 6 martie 2025, cu nr. 509/1/2025, termenul de judecată fiind stabilit la data de 30 iunie 2025.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

9. *Legea-cadru nr. 153/2017*

Articolul 6. — **Principii**

„Sistemul de salarizare reglementat prin prezenta lege are la bază următoarele principii: (...)

b) principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție;

c) principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală; (...)”

Articolul 12. — **Modul de stabilire a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare**

„(...) (2) Începând cu anul 2023, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție și indemnizațiile de încadrare se

stabilesc prin înmulțirea coeficienților prevăzuți în anexele nr. I-VIII cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată în vigoare.”

Articolul 38. — **Aplicarea legii**

„(...) (6) În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022. (...)”

10. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022*

Art. I. — „(...) (16) Prin derogare de la prevederile art. 12 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, începând cu luna iunie 2023, soldele de funcție/salariile de funcție ale personalului care ocupă funcțiile prevăzute în anexa nr. VI la aceeași lege se stabilesc la nivelul soldelor de funcție/salariilor de funcție prevăzute de această lege pentru anul 2022. (...)”

III. **Expunerea succintă a procesului**

11. *Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență, reclamantii au solicitat obligarea pârâtului Inspectoratul de Jandarmi Județean A la acordarea drepturilor salariale prin calcularea soldei de funcție aferente funcției de ofițer specialist I prevăzută pentru gradul de colonel prin raportare la un coeficient de ierarhizare minim de 4,70, aferent funcției de colonel, în acord cu prevederile Legii nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 138/1999), și, ulterior, cu cele ale Legii-cadru nr. 153/2017, în vigoare la data cererii, retroactiv de la data de 28 iunie 2021 și pentru viitor, cu actualizarea sumelor cu coeficientul de inflație și cu dobânda legală.*

12. *În motivarea cererii, reclamantii au arătat că au calitatea de ofițeri specialiști I și, deși au fost promovați în funcția prevăzută cu gradul de colonel, al cărei coeficient de ierarhizare este 4,70, în cazul lor, la stabilirea soldei lunare, coeficientul de ierarhizare aplicabil este cel pentru funcția de locotenent-colonel, respectiv de 4,40. Au invocat o pretinsă stare de discriminare prin raportare la alți angajați pe funcții similare din cadrul inspectoratului-pârât și al altor inspectorate din țară, depunând la dosar practică judiciară.*

13. *Pârâtul a depus la dosarul cauzei întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii ca neîntemeiată, și a arătat că salarizarea reclamantilor s-a efectuat în acord cu dispozițiile legale incidente în vigoare, atât timp cât prevederile Legii nr. 138/1999 invocate de către reclamantii nu mai sunt aplicabile. Ulterior abrogării Legii nr. 138/1999, coeficienții de ierarhizare au fost stabiliți în temeiul Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 330/2009), pentru anul 2010, al Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 284/2010), pentru anul 2011, iar începând cu anul 2017, în temeiul Legii-cadru nr. 153/2017.*

14. La termenul de judecată din data de 13 februarie 2025, instanța a pus în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

15. Prin încheierea pronunțată la data de 27 februarie 2025 s-au dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și suspendarea cauzei.

IV. **Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării**

16. Instanța de trimitere a constatat admisibilitatea sesizării, arătând că, deși dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, față de scopul declarat al legiuitorului avut în vedere la adoptarea actului normativ, precum și față de modalitatea de reglementare, în concepția ordonanței de urgență diferă condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept față de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

17. Astfel, singura condiție de admisibilitate a unei astfel de sesizări, în materia litigiilor privind stabilirea și/sau plata drepturilor de natură salarială sau de pensie ale personalului plătit din fonduri publice, este ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea procesului, iar această chestiune de drept să nici nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

18. Odată verificată îndeplinirea acestei condiții, sesizarea este obligatorie, având în vedere modalitatea de formulare a textului, *completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac (...) va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.*

19. Tribunalul a considerat că nu se mai impune stabilirea existenței unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, astfel cum a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție că este necesar potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă, întrucât din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 reiese cu evidență că legiuitorul a intenționat ca instanța supremă să asigure o interpretare unitară a dispozițiilor legale supuse interpretării în litigii privind salarizarea/dreptul la pensie a/al personalului plătit din fonduri publice. Cât timp sesizarea se dispune cu titlu imperativ, nu este lăsată la latitudinea instanței care judecă procesul analizarea chestiunii privind dificultatea interpretării chestiunii de drept.

20. Totodată, lecturând centralizatoarele privind hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ și litigiilor de muncă, instanța de trimitere nu a identificat nicio hotărâre privind exact chestiunea de drept care face obiectul prezentei cauze.

V. **Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept**

21. Părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

VI. **Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea unor chestiuni de drept**

22. Instanța de trimitere a avut în vedere interpretarea prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, dispusă prin Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024 (*Decizia nr. 80*

din 11 decembrie 2023), prin care s-a stabilit că „(...) *principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale*”.

23. Conform art. 7 lit. g) din Legea-cadru nr. 153/2017, funcția similară a fost definită ca fiind funcția de același fel din *cadrul aceleiași instituții sau autorități publice*, care implică aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradatie, vechime în funcție sau vechime în specialitate, după caz, și condiții de muncă.

24. Or, în ipoteza în care funcțiile se exercită în cadrul unor ordonatori de credite secundari sau terțiari aflați în aceeași familie ocupațională, principiile egalității și legalității impun stabilirea unui nivel unic, maxim, de salarizare, lipsind condiția unei funcții similare care să impună o atare soluție.

25. În ipoteza în care reclamantii dovedesc existența unei stări de discriminare de natură salarială prin raportare la alte cadre militare ce ocupă funcții similare, dar sunt salarizate la nivel superior, sunt pe deplin aplicabile prevederile art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, fără a se putea opune dispozițiile art. 1 alin. (16) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022 ori cele ale art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, pentru a putea justifica neacordarea acelorași drepturi salariale, la nivel maxim.

VII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în mecanismele de unificare a practicii

26. Prin *Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023*, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024, s-a statuat că:

„În interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale”.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

27. Prin raportul întocmit, judecătorii-raportori au apreciat că nu sunt întrunite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării, lipsind cerința existenței unei chestiuni de drept veritabile, astfel încât au propus respingerea sesizării, ca inadmisibilă.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

28. Analiza condițiilor de admisibilitate a sesizării are ca premisă faptul că aceasta se fundamentează pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

29. Sfera de aplicare a acestui act normativ este circumscrisă prin dispozițiile art. 1, de unde rezultă că ordonanța de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale ori de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, precum și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea

drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

30. Potrivit art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, „dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, *verificând și constatând* că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

31. Așadar, din punctul de vedere al admisibilității, vor fi examinate atât condițiile speciale instituite prin dispozițiile art. 1 și 2 ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cât și cele care decurg din cuprinsul art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, a căror incidență este atrasă prin efectul normei de trimitere prevăzute la art. 4 din ordonanța de urgență.

32. Ca atare, admisibilitatea sesizării presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții:

— existența unei cauze în curs de judecată, în primă instanță sau în calea de atac;

— cauza să facă parte din categoria celor prevăzute limitativ la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024;

— existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;

— asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și, de asemenea, chestiunea de drept în discuție să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

33. Sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate referitoare la obiectul cauzei în care a fost formulată cererea de pronunțare a hotărârii prealabile și stadiul procedurii, întrucât instanța de trimitere este investită cu soluționarea cererii formulate de reclamantii — cadre militare, angajați ai inspectoratului de jandarmi județean, fiind pusă în discuție problema aplicării la stabilirea soldei lunare a unui coeficient de ierarhizare prevăzut de Legea nr. 138/1999, în temeiul principiilor egalității și nediscriminării, cuprinse în art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017. Așadar, litigiul în cadrul căruia s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se circumscrie domeniului de aplicare al art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

34. Referitor la cea de-a treia condiție, aceea ca sesizarea să privească o chestiune de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, se impune a se observa că, potrivit jurisprudenței constante a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, normele speciale ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 se complinesc cu cele ale dreptului comun, respectiv cu dispozițiile art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, în ceea ce privește condiția existenței unei chestiuni de drept reale, veritabile, care să necesite recurgerea la mecanismul hotărârii prealabile, nefiind posibilă investirea instanței supreme cu lămurirea oricărei probleme de drept subsumate cauzei acțiunii deduse judecății instanței de trimitere, care ar fi, cum eronat se reține în sesizare, „obligată” *ope legis* să declanșeze mecanismul prejudicial.

35. Prin urmare, cerința ca dezlegarea problemei de drept să reflecte un anumit grad de dificultate se circumscrie condițiilor de admisibilitate a sesizărilor formulate atât în temeiul prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, cât și cel al art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, de vreme ce hotărârea prealabilă își păstrează rațiunea de a fi un mijloc eficient de prevenire a practicii neunitare exclusiv în contextul în care instanțele de trimitere se confruntă cu chestiuni de drept ce au aptitudinea de a constitui izvor al jurisprudenței neunitare, prin caracterul neclar, incomplet sau echivoc al normelor în analiză.

36. În acest context rămân valabile cazurile conturate în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept sesizat în temeiul art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, în care s-a stabilit că nu se este îndeplinită condiția dificultății chestiunii de drept, cum ar fi: a) cu privire la claritatea normei, când aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod atât de evident, încât nu lasă loc de îndoială cu privire la modul de soluționare a întrebării adresate; b) când se solicită instanței supreme determinarea chiar a normei juridice aplicabile unui raport juridic, atribut ce intră și trebuie să rămână în sfera de competență a instanței de judecată; c) când chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită și-a clarificat înțelesul în practica judiciară, din hotărârile cercetate rezultând că normele de drept în discuție au primit, într-o majoritate covârșitoare, aceeași interpretare; d) când pe calea hotărârii prealabile se solicită completarea legii; e) când se solicită lămurirea unor aspecte ce se regăsesc tranșate în jurisprudența constantă și clară a Curții de Justiție a Uniunii Europene, a Curții Europene a Drepturilor Omului, a Curții Constituționale ori a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

37. Așadar, chiar dacă Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat cu privire la problema de drept dedusă judecării, în măsura în care există dezlegări asupra unor situații similare, fiind suficientă preluarea raționamentului juridic și aplicarea lui în cauză, acestea constituie repere utile în procesul de interpretare a normei juridice și astfel chestiunea de drept își pierde caracterul dificil, susceptibil de a sta la baza dezvoltării unei jurisprudențe neunitare.

38. Astfel, instanța de trimitere întreabă dacă la calculul drepturilor salariale plătite cadrelor militare — angajați ai inspectoratului de jandarmi județean poate fi avut în vedere un coeficient de ierarhizare care a fost acordat altor cadre militare ce ocupă funcții similare în cadrul altor inspectorate de jandarmi județene și dacă, în caz afirmativ, operează limitarea instituită de art. I alin. (16) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022.

39. Pentru ca această chestiune să constituie o veritabilă problemă de drept, în coordonatele condiției de admisibilitate menționate anterior, se impune a se decela în ce măsură norma indicată este neclară, pe de o parte, și în ce măsură există, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, repere de interpretare care pot fi aplicate *mutatis mutandis* în ceea ce privește dezlegarea problemei de drept, pe de altă parte.

40. Așadar, evaluarea dificultății chestiunii de drept nu poate fi disociată de existența unor dezlegări anterioare date de instanța supremă în mecanismele de unificare a practicii judiciare în cazul unor chestiuni de drept asemănătoare, de natură a oferi instanțelor naționale suficiente repere interpretative — inclusiv prin considerentele cu caracter de principiu — pentru soluționarea cauzelor cu care au fost investite. Mai precis, chiar și în ipoteza

adoptării unor soluții de inadmisibilitate, aceste decizii „beneficiază, ca orice act jurisdicțional, de efectul autorității de lucru judecat atașat considerentelor care sprijină și explicitează soluția inadmisibilității sesizării” (Decizia nr. 2 din 8 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 5 aprilie 2021, paragraful 39).

41. Examenul deciziilor interpretative pronunțate în mecanismele de unificare a practicii judiciare în legătură cu chestiuni de drept similare relevă împrejurarea că instanța supremă a oferit deja suficiente repere pentru interpretarea și aplicarea unitară a normelor legale în discuție, care se impun a fi respectate și valorificate, *mutatis mutandis*, de către instanța de trimitere în cauza cu care aceasta a fost investită, aplicarea concretă și efectivă a legii constituind atributul său constituțional exclusiv.

42. Astfel, prin Decizia nr. 49 din 18 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 2 octombrie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că: „În interpretarea dispozițiilor art. 3¹ alin. (1), raportat la art. 3¹ alin. (1³) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, în forma modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare pentru personalul încadrat în direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului se raportează la nivelul aceluiași ordonator de credite căruia îi sunt subordonate financiar, și nu la nivel național.”

43. În considerentul de la paragraful 123 din această decizie s-a reținut faptul că legiuitorul impune, în ceea ce privește stabilirea unui nivel maxim de salarizare la nivelul mai multor instituții sau autorități publice, ca acele entități să se afle în subordinea unui ordonator de credite comun, să aibă același scop, să îndeplinească aceleași funcții și atribuții, să se situeze la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, condiții care trebuie să fie îndeplinite cumulativ.

44. De asemenea, prin Decizia nr. 8 din 8 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 2 aprilie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea prevederilor art. 39 alin. (4) raportat la art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 (...), în categoria «personalului numit/încadrat», la care se referă prevederile art. 39 alin. (4), raportat la art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, este inclus și personalul reîncadrat în baza prevederilor art. 36 din Legea-cadru nr. 153/2017.”

45. În considerentul de la paragraful 105 s-a reținut că „dispozițiile art. 39 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 sunt aplicabile în situația în care există salariați în cadrul autorităților/instituțiilor publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, astfel încât în aceste situații nivelul salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate. Noțiunea de *funcție similară*, prevăzută de alineatul (1) al art. 39, este cea definită de art. 7 lit. g) din aceeași lege, după cum urmează: «funcția similară reprezintă o funcție de același fel din cadrul aceleiași instituții sau autorități publice, care implică aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție sau vechime în specialitate, după caz, și condiții de muncă»”.

46. Totodată, prin Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023, menționată, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, că principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale.

47. În considerentele de la paragraful 82 s-a reținut că, atunci când instanțele judecătorești sunt investite cu cereri de egalizare a unor salarii de bază, prin includerea unor majorări recunoscute prin hotărâri definitive, trebuie să examineze dacă în respectivele hotărâri au fost interpretate norme de lege care au instituit majorări de aplicabilitate generală, căci numai într-un astfel de caz principiile examinate pot constitui temei al egalizării; dacă sfera lor de aplicare este însă restrânsă în beneficiul unor anumiți destinatari ai legii, cele două principii se opun egalizării salariilor de bază ale persoanelor cărora legea nu le recunoaște dreptul la respectivele majorări.

48. Prin urmare, există dezlegări anterioare date de Înalta Curte de Casație și Justiție prin hotărâri obligatorii, care se constituie în suficiente repere de interpretare, utile instanței de trimitere în soluționarea cauzei deduse judecătii.

49. Instanța supremă reiterează împrejurarea că revine instanțelor investite cu soluționarea respectivelor cauze atribuția jurisdicțională de a verifica și respecta jurisprudența cu caracter obligatoriu a Înaltei Curți de Casație și Justiție și de a extrage acele elemente care prezintă relevanță în soluționarea litigiilor deduse judecătii (Decizia nr. 82 din 18 noiembrie 2024, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 28 ianuarie 2025, și Decizia nr. 96 din 25 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 16 ianuarie 2025).

50. Astfel, nu pot fi transferate instanței supreme atributul de a aprecia dacă o decizie pronunțată de aceasta pe calea unui mecanism de unificare jurisprudențială, care a vizat un alt aspect, are sau nu aplicabilitate într-o speță concretă, precum și pe acela de a explicita încă o dată decizia pronunțată anterior, întrucât instanța de sesizare nu poate decela dacă acel raționament este aplicabil sau nu pricinii cu care aceasta a fost investită. De altfel, în procedura dezlegării unei chestiuni de drept, rolul instanței supreme rămâne unul extraordinar, iar materializarea acestuia nu poate fi concepută prin compilarea unor dezlegări obligatorii anterioare — utilizate ca premise, cu consecința unei statuări redundante.

51. În acest context, instanța supremă reafirmă faptul că rolul și funcția mecanismelor de unificare a practicii judiciare nu vor fi mai energic asigurate prin pronunțarea repetată, în interpretarea și aplicarea unor texte de lege diferite, dar care conțin, în realitate, una și aceeași problemă de drept, întrucât existența unei hotărâri prealabile trebuie văzută nu doar ca un argument cu forță obligatorie, cu care sunt înzestrate dezlegările sale prin efectul prevederilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, cât mai ales ca o sursă ori ca un instrument util instanțelor de judecată în procesul de aplicare a legii, prin soluțiile pe care le oferă atât unei probleme de drept punctuale, cât și altora identice ori similare, chiar încorporate în alte texte de lege decât cele care au constituit obiectul sesizării (Decizia nr. 106 din 9 decembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 21 ianuarie 2025).

52. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă, sesizarea va fi respinsă, ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență în Dosarul nr. 3.571/107/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă reclamanții — cadre militare, angajați ai inspectoratului județean de jandarmi, pot beneficia, în baza principiului nediscriminării și a principiului egalității prevăzute de art. 6 lit. b) și c), raportat la art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, de drepturi salariale corespunzător unui coeficient de ierarhizare de minimum 4,70, drepturi acordate altor cadre militare ce ocupă funcții similare în cadrul altor inspectorate județene de jandarmi și, în caz afirmativ, dacă operează limitarea prevăzută de art. 1 alin. (1⁶) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 30 iunie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

CURTEA DE APPEL BRAȘOV

SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA Nr. 148

Ședința publică din 19 noiembrie 2024

Dosar nr. 491/64/2024

Completul compus din:

Președinte — Demis-Marius Spărios — judecător

Grefier — Mihaela Furnică

Pentru astăzi, fiind amânată pronunțarea asupra soluționării acțiunii formulate de reclamanta Bravcod — S.R.L. în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României, având ca obiect „anulare act normativ cu caracter administrativ”.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 14 noiembrie 2024, în sensul celor consemnate în încheierea de ședință din aceea zi, care face parte integrantă din prezenta, iar instanța, în condițiile art. 396 alin. (1) din Codul de procedură civilă, a amânat pronunțarea la 19 noiembrie 2024.

În deliberare,

CURTEA,

asupra cauzei deduse judecății, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Acțiunea introductivă de instanță

Prin Cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Curții de Apel Brașov la data de 30.09.2024, reclamanta Societatea Bravcod — S.R.L. a solicitat, în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României — prin Secretariatul General al Guvernului: anularea Adresei nr. 15A/11.296/CA/5.09.2024 emise de pârât, prin care a fost respinsă plângerea prealabilă formulată de Bravcod — S.R.L.; anularea parțială a H.G. nr. 1.214/2009 privind metodologia pentru stabilirea și plata despăgubirilor ce se cuvin proprietarilor de animale tăiate, ucise sau altfel afectate în vederea lichidării focarelor de boli transmisibile ale animalelor, respectiv a prevederilor art. 8 lit. b).

În dezvoltarea motivelor acțiunii sale, reclamanta arată că, în fapt, în temeiul prevederilor art. 8 lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 1.214/2009, a căror anulare o solicită, D.S.V.S.A. Brașov i-a comunicat, prin adresele nr. 6.790/23.03.2023 și 9.197/25.04.2023, că, întrucât nu a respectat normele de biosecuritate în exploatații, nu poate beneficia de despăgubiri pentru prejudiciul suferit ca urmare a uciderii întregului efectiv de păsări din fermele proprietatea sa, în luna ianuarie 2023, în contextul izbucnirii unui puternic focar de gripă aviară. Reclamanta menționează că a contestat acest refuz al pârâtei de a-i acorda despăgubirile cuvenite, acțiunea fiind înregistrată cu număr de dosar 3.093/62/2023 la Tribunalul Brașov, care a respins acțiunea prin Sentința civilă nr. 629/CA/24.07.2024, reținând că, deși din probe rezultă că virusul a pătruns în ferme pe calea aerului, deci din cauze străine de aplicarea procedurilor de biosecuritate, întrucât au fost identificate totuși unele nerespectări ale normelor de biosecuritate, ar fi incident în cauză art. 8 lit. b) din H.G. nr. 1.214/2009.

Reclamanta mai arată că, întrucât apreciază că textul art. 8 lit. b) din H.G. nr. 1.214/2009 este deficitar sub multe aspecte, fiind prea general exprimat, permițând interpretări străine de rostul reglementării, a formulat o cerere către Guvernul României, de revocare în parte a actului administrativ normativ, care a fost respinsă, nemotivat, prin Adresa nr. 15A/11.296/CA/5.09.2024, comunicată în data de 18.09.2024.

În ceea ce privește criticile de nelegalitate aduse art. 8 lit. b) din H.G. nr. 1.214/2009, reclamanta susține că acest text nu întrunește cerințele de claritate și predictibilitate impuse de Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, întrucât prevede că nu se acordă despăgubiri persoanelor care nu asigură și nu respectă normele de igienă și biosecuritate. Această formulare este, în opinia reclamantei, prea generală față de efectele pe care le produce aplicarea ei, respectiv neacordarea despăgubirilor.

De asemenea, reclamanta susține că este criticabilă nu doar formularea prea generală, prin simpla trimitere la toate și fiecare din normele de igienă și biosecuritate ce pot fi regăsite într-o multitudine de norme, regulamente, ordine și altele asemenea, ci și neprevăderea în normă a condiției ca această nerespectare să fi condus la apariția focarului de boală transmisibilă la animale. Așa cum este redactat, în opinia reclamantei, textul art. 8 lit. b) este nu numai generic și imprecis, dar și lipsit de finalitate normativă. Inexistența unei teze finale a acestuia, care să arate care sunt toate condițiile intervenției sancțiunii prevăzute de acest text, deschide poarta arbitrarului și a abuzului de drept.

Susține reclamanta că doar în cazul existenței unei legături de cauzalitate între nerespectarea unei/mai multor norme de igienă și/sau biosecuritate, pe de o parte, și apariția virusului/bolii, pe de altă parte, care a impus uciderea animalelor și distrugerea celorlalte produse de origine animală sau nonanimală potențial contaminate, se poate vorbi de întrunirea condițiilor necesare și obligatorii prealabile refuzului de acordare a despăgubirilor. Regula acordării despăgubirilor este prevăzută în art. 26 alin. (6) din O.G. nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor. De asemenea, în vederea prevenirii difuzării bolilor transmisibile prin mișcarea animalelor vii, materialului germinativ de origine animală, produselor și subproduselor supuse supravegherii și controlului sanitar-veterinar, A.N.S.V.S.A. elaborează norme sanitar-veterinare care se aproba prin ordin al președintelui autorității, conform art. 26.

Apreciază reclamanta că rațiunea instituirii normelor de igienă și biosecuritate, potrivit O.G. nr. 42/2004, este aceea de a se preveni îmbolnăvirea animalelor, astfel încât prin H.G. nr. 1.214/2009, emisă conform art. 26 alin. (6¹) din O.G. nr. 42/2004, nu se poate refuza acordarea despăgubirilor la simpla reținere a nerespectării normelor de igienă și biosecuritate, în situația în care cauza apariției virusului și a îmbolnăvirii animalelor este exterioară și independentă de respectarea acestor norme.

Reclamanta învederează că acordarea despăgubirilor este regula în materie și însăși rațiunea de a fi a H.G. nr. 1.214/2009, așa cum rezultă din chiar nota de fundamentare a acesteia, în special în secțiunea a 2-a care se referă la acordarea despăgubirilor, inclusiv la sursele de finanțare a acordării acestora, prevăzute inițial în Regulamentul Comisiei Europene nr. 349/2005/CE de stabilire a normelor privind finanțarea comunitară a intervențiilor de urgență și a combaterii anumitor boli ale animalelor menționate în Decizia Consiliului nr. 90/424/CEE, precum și în toate normele comunitare incidente intrate în vigoare din anul 2009 și până în prezent,

astfel încât excepția de la regulă trebuie să fie clar reglementată, doar astfel putându-se asigura respectarea principiilor care guvernează această materie.

Reclamanta subliniază că art. 8 lit. b) apare a fi defectuos atât ca formă de redactare, cât și ca finalitate juridică, prin raportare la normele de drept reglementare în materie de răspundere. Mai precis, art. 8 lit. b) din H.G. nr. 1.214/2009, în forma sa actuală, prevede un caz de neacordare a despăgubirilor care, la momentul aplicării concrete, permite autorităților competente (D.S.V.S.A și A.N.S.V.S.A.) să dea o interpretare care contravine prevederilor O.G. nr. 42/2004, câtă vreme formularea este generală și nu menționează în clar că acest caz de refuz al acordării despăgubirilor impune stabilirea unei culpe a proprietarului de animale, în sensul că din cauza nerespectării normelor de igienă și biosecuritate s-au îmbolnăvit animalele.

În aceste condiții, arată reclamanta, textul criticat este susceptibil de abuz de drept din partea autorităților chemate să îl aplice. Dreptului la despăgubire pentru pagubele produse proprietarului de animale, prevăzut de art. 26 alin. (6) din O.G. nr. 42/2004, îi corespunde obligația statului prevăzută de art. 1 din O.G. nr. 42/2004. Obligația statului de a lua toate măsurile pentru preîntâmpinarea transmiterii bolii de la animale la oameni presupune și obligația de despăgubire a proprietarilor de animale, obligați să ucidă/neutralizeze toate animalele/produsele/mărfurile aflate în zona cu risc de contaminare. Astfel, doar în măsura în care îmbolnăvirea s-a produs din cauza nerespectării normelor de igienă și biosecuritate, se poate refuza plata despăgubirilor, în caz contrar ajungându-se la o încălcare a dreptului de proprietate prin neacordarea despăgubirilor.

Reclamanta invocă ocrotirea și garantarea dreptului de proprietate privată potrivit art. 44 alin. (2) din Constituția României și susține că obligația impusă proprietarilor de animale de a ucide și neutraliza, în general, toate animalele, produsele, furajele și orice alt material potențial contaminat, aflate în zona cu risc de contaminare, aceasta însemnând în realitate întreaga fermă în cazul agenților economici, indiferent dacă acestea sunt sau nu contaminate, ca măsură de prevenire a răspândirii bolii, echivalează cu o expropriere, în accepțiunea art. 44 alin. (3) din Constituție, întrucât proprietarul este lipsit de bunurile sale pentru o cauză de utilitate publică, și anume asigurarea sănătății populației, legea instituind însă, în acest caz, obligația plății unei despăgubiri.

Rezultă astfel, în opinia reclamantei, că art. 8 lit. b) din H.G. nr. 1.214/2009 contravine prevederilor art. 44 din Constituția României și celor din O.G. nr. 42/2004, în art. 13 din Legea nr. 24/2000 prevăzându-se că proiectul de act normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care: trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel, cu care se află în conexiune; dacă este întocmit pe baza unui act de nivel superior, nu poate depăși limitele competenței instituite prin acel act și nici nu poate contraveni principiilor și dispozițiilor acestuia; trebuie să fie corelat cu reglementările comunitare și cu tratatele internaționale la care România este parte; trebuie să fie corelat cu dispozițiile Convenției europene a drepturilor omului și ale protocoalelor adiționale la aceasta, ratificate de România, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Reclamanta susține că forma actuală a textului încalcă principiile generale de drept, ale echității și moralei, fiind inechitabil și imoral să oblige la uciderea/neutralizarea unor bunuri cu valoare economică, din rațiuni de siguranță publică, și apoi să refuza acordarea despăgubirilor, deși apariția bolii nu este datorată unei acțiuni sau inacțiuni a proprietarului, fiind independentă de respectarea sau nerespectarea normelor de igienă și biosecuritate, deci de vreo culpă a proprietarului

animalelor. Or, tocmai la o astfel de consecință conduce inadecvatul art. 8 lit. b), text lipsit de coerență și finalitate și care, în cele din urmă, instituie o răspundere obiectivă *sui generis*, nereglementată de nicio dispoziție a legislației primare incidente.

Concluzionează reclamanta că textul art. 8 lit. b) din H.G. nr. 1.214/2009, în forma sa actuală, încalcă normele de tehnică legislativă, având caracter general și nepredictibil, permițând interpretări contrare prevederilor legale în temeiul cărora a fost adoptat și principiilor de drept aplicabile, care conduc la încălcarea dreptului de proprietate, drept fundamental garantat de Constituție.

Din perspectiva celor arătate, în justificarea interesului în formularea acțiunii, reclamanta arată că are, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, calitatea de persoană vătămată în dreptul de a primi despăgubiri, de către D.S.V.S.A. Brașov și A.N.S.V.S.A. Brașov, întrucât i s-a refuzat acordarea despăgubirilor solicitate în baza H.G. nr. 1.214/2009 și a art. 26 alin. (6) din O.G. nr. 42/2004, invocându-se incidența art. 8 lit. b) din H.G. nr. 1.214/2009, în prezent fiind pronunțată și Sentința civilă nr. 629/CA/24.07.2024 în Dosarul nr. 3.093/62/2023 aflat pe rolul Tribunalului Brașov, prin care a fost respinsă cererea societății de acordare a daunelor directe și a celor colaterale.

Pentru toate acestea, reclamanta a solicitat admiterea acțiunii așa cum a fost formulată.

În drept, a invocat textele de lege menționate în cuprinsul cererii de chemare în judecată.

A solicitat administrarea probei cu înscrisurile depuse împreună cu cererea de chemare în judecată.

Acțiunea a fost timbrată cu 50 de lei, potrivit dispozițiilor art. 16 lit. a) din O.U.G. nr. 80/2013.

2. **Apărările formulate în cauză**

2.1. **Întâmpinarea pârâului**

La data de 24.10.2024, pârâul Guvernul României, prin Secretariatul General al Guvernului, a depus întâmpinare (f. 74-78), prin care a solicitat: anularea cererii pentru nelegală timbrare; respingerea cererii de chemare în judecată ca inadmisibilă; respingerea cererii de chemare în judecată, pe fond, ca neîntemeiată; respingerea cheltuielilor de judecată.

Cu titlu prealabil, pârâul a solicitat ca instanța să pună în discuția părților necesitatea introducerii în cauză a Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor (A.N.S.V.S.A.), raportat la calitatea sa de inițiator al H.G. nr. 1.214/2009 privind metodologia pentru stabilirea și plata despăgubirilor ce se cuvin proprietarilor de animale tăiate, ucise sau altfel afectate în vederea lichidării rapide a focarelor de boli transmisibile ale animalelor, precum și la faptul că aceasta reprezintă, totodată, autoritatea de resort în domeniu.

Precizează că, suplimentar, reclamantul indică, în mod expres, în cuprinsul cererii de chemare în judecată, textul pe care dorește să îl aibă hotărârea de Guvern, capăt de cerere în afara competenței generale a instanțelor de judecată și, totodată, contrar cadrului normativ constituit din Constituția României și legislația națională și a cărei eventuală admitere constituie o negare a însuși principiului separației și echilibrului puterilor în stat.

În ceea ce privește excepția nulității cererii pentru lipsa timbrajului, pârâul solicită anularea cererii pentru că nu a fost achitată de reclamantă taxa judiciară de timbru.

În susținerea excepției inadmisibilității cererii de chemare în judecată, cu referire la punctul 1 al acestei cereri, pârâul arată că Răspunsul nr. 15A/11.296/CA din 5.09.2024 al Secretariatului General al Guvernului, a cărui anulare se solicită, reprezintă în fapt și în drept răspunsul formulat de pârâul Guvernul României la plângerea prealabilă a reclamantului. Pârâul susține, în continuare, că de esență contenciosului administrativ este tocmai dreptul recunoscut unei persoane, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă, de a se adresa instanței

judecătorești în sensul expres reglementat de art. 8 din Legea nr. 554/2004. Răspunsul formulat la plângerea prealabilă nu reprezintă un act administrativ în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, neputând fi cenzurat de instanța de contencios administrativ, ca act de sine stătător.

Pe de altă parte, chiar și în ipoteza în care înscrisul contestat ar reprezenta un act administrativ, pârâul solicită să se observe că reclamantul nu formulează veritabile critici vizând nelegalitatea acestuia, iar împrejurarea potrivit căreia răspunsul îl nemulțumește nu echivalează cu lipsa răspunsului.

Cu privire la excepția inadmisibilității capătului 2 al cererii, pârâul solicită să se constate că, raportat la obiectul cererii de chemare în judecată și la finalitatea efectiv urmărită de către reclamant (modificarea unui act administrativ într-o formă expres indicată de reclamant și care să profite acestuia), acțiunea dedusă judecării excede cadrului normativ privind conținutul cererilor deferite justiției, capetele de cerere neîncadrându-se în niciuna dintre situațiile prevăzute expres și limitativ de lege.

Apreciază pârâul că admiterea unei cereri de chemare în judecată având ca obiect stabilirea în concret a conținutului unui act normativ de punere în aplicare a legii, așa cum este cazul prezentei, poate atrage după sine incidența motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, întrucât presupune o imixtiune a puterii judecătorești în atribuțiile puterii executive, aspect ce este de natură a afecta principiul constituțional al separației și echilibrului puterilor în stat, expres prevăzut de art. 1 alin. (4) din Constituția României, prin aceea că finalitatea urmărită prin prezenta acțiune nu se circumscrie art. 1 alin. (1) și art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, ci vizează substituirea instanței de judecată în atribuțiile și competențele recunoscute Guvernului României, golind, astfel, de conținut drepturile și obligațiile recunoscute de lege puterii executive în ceea ce privește reglementarea pe calea delegării legislative, potrivit ariei de competență, aspect ce contravine normelor fundamentale.

Pe fondul cauzei, pârâul solicită respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată.

În motivare, arată că H.G. nr. 1.214/2009 a fost adoptată în temeiul art. 108 din Constituția României și al art. 26 alin. (6), (61) și (7) din O.G. nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare. Sub aspectul oportunității, adoptarea actului administrativ contestat a fost determinată de motivele menționate atât în preambulul actului normativ, cât și expuse pe larg în nota de fundamentare a acestuia.

La elaborarea actului normativ a fost respectat cadrul normativ incident, respectiv dispozițiile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, precum și cele cuprinse în Regulamentul privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării/aprobării, aprobat prin H.G. nr. 561/2009, proiectul actului administrativ fiind avizat de autoritățile publice interesate în aplicarea acestuia și de către Ministerul Justiției, care, potrivit art. 20 alin. (7) din regulament, „avizează proiectele de acte normative exclusiv din punct de vedere al legalității, încheind succesiunea operațiilor din etapa de avizare”.

Apreciază pârâul că nu pot fi reținute elemente de nelegalitate ale hotărârii de Guvern atacate sau eventuale împrejurări de natură a crea o îndoială asupra legalității, veridicității și autenticității acestui act administrativ, în special prin raportare la faptul că legalitatea actului administrativ impune respectarea anumitor cerințe: actele să fie adoptate sau emise de către autoritățile competente din punct de vedere

material/teritorial și în limitele acestor competențe; conținutul actului administrativ să fie conform cu conținutul legii în baza căreia este emis; actele să corespundă scopului urmărit de legea pe care o pun în executare; actele să fie adoptate sau emise în forma specifică actelor administrative și a normelor de tehnică legislativă prevăzute de lege. Or, toate aceste cerințe esențiale au fost respectate în cauză, hotărârea fiind adoptată în deplină concordanță cu actele primare de referință, iar instanța nu se poate substitui autorității într-o analiză de oportunitate, fără a depăși limitele controlului jurisdicțional asupra excesului de putere.

Concluzionează pârâul că actul adoptat a fost emis cu respectarea principiului legalității și al proporționalității între măsura luată în privința problematicei reglementate și scopul avut în vedere la emiterea lui, fără a fi în prezența unei manifestări arbitrare a puterii discreționare recunoscute autorității pârâte, drept care se impune respingerea acțiunii.

2.2. Cererea de intervenție accesorie

La data de 28.10.2024, Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor (A.N.S.V.S.A.) a depus la dosarul cauzei o cerere de intervenție în interesul Guvernului României (f. 88-93).

În susținerea admisibilității cererii sale a arătat că, prin organele abilitate, efectuează activitatea de apărare a sănătății animalelor, de supraveghere, prevenire și control al bolilor ce se pot transmite de la animale la om, prin asigurarea cadrului instituțional și juridic, a resurselor financiare și a bazei tehnico-materiale necesare pentru desfășurarea în condiții optime a activităților din domeniul sanitar-veterinar. Intervenienta arată că, întrucât reclamanta solicită anularea parțială a H.G. nr. 1.214/2009 privind metodologia pentru stabilirea și plata despăgubirilor ce se cuvin proprietarilor de animale tăiate, ucise sau altfel afectate în vederea lichidării rapide a focarelor de boli transmisibile ale animalelor, se justifică un interes pentru care înțelege să intervină în prezentul dosar, fiind incidente dispozițiile textului de lege mai sus citat coroborat cu art. 61 și art. 63 din Codul de procedură civilă.

Pe fondul cauzei, intervenienta solicită respingerea, ca neîntemeiată, a cererii reclamantei prin care a solicitat anularea parțială a H.G. nr. 1.214/2009.

În motivare, arată că, referitor la interpretarea art. 8 lit. b), este important de subliniat faptul că metodologia stabilită prin H.G. nr. 1.214/2009 urmărește să asigure aplicarea strictă a normelor de igienă și biosecuritate ca măsură de prevenire a răspândirii bolilor transmisibile. Aplicarea prevederii în discuție are ca scop responsabilizarea proprietarilor de exploatații animale pentru menținerea unui standard ridicat de igienă și biosecuritate, reducând astfel riscul apariției focarelor de boală.

Normele de igienă și biosecuritate aplicabile exploatațiilor de animale sunt prevăzute de un set de acte normative specifice, respectiv regulamente comunitare și ordine emise de președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor (A.N.S.V.S.A.), care sunt aplicabile tuturor exploatațiilor autorizate sanitar-veterinar. Aceste norme au un rol fundamental în prevenirea și controlul bolilor transmisibile la animale, iar respectarea lor este esențială pentru protejarea sănătății publice și animale.

Menționează intervenienta că H.G. nr. 1.214/2009, prin art. 8 lit. b), stabilește că nerespectarea acestor norme poate duce la refuzul acordării de despăgubiri în cazurile în care focarele de boli transmisibile sunt lichidate prin măsuri de ucidere a animalelor. Textul legal este formulat astfel pentru a încuraja respectarea riguroasă a măsurilor de biosecuritate și pentru a preveni propagarea bolilor transmisibile, care au un impact economic și social major. Din punct de vedere tehnic, stabilirea cauzalității dintre un focar de boală și nerespectarea măsurilor

de biosecuritate este un aspect esențial care se stabilește printr-o anchetă epidemiologică detaliată. Aceasta are rolul de a determina dacă și în ce măsură lipsa conformării la normele de biosecuritate a contribuit la apariția sau răspândirea bolii.

În ceea ce privește susținerea reclamantei în sensul că textul de lege nu întrunește cerințele de claritate și predictibilitate impuse de Legea nr. 24/2000, intervenienta consideră că aceasta este neîntemeiată. În susținere, arată că textul din norme se conformează cerințelor Legii nr. 24/2000, în sensul în care oferă o formulare clară și concisă a condițiilor în care nu se acordă despăgubiri. Legislația sanitar-veterinară specifică, reprezentată de regulamente comunitare și de ordine ale președintelui A.N.S.V.S.A., detaliază procedurile și standardele de biosecuritate aplicabile, iar prevederile actului normativ au scopul de a asigura conformarea la aceste norme. În ceea ce privește prevederile art. 8 lit. b), acestea sunt corelate în mod direct cu legislația sanitar-veterinară conexasă care stabilește normele de biosecuritate și igienă specifică; în cazul exploatațiilor comerciale de păsări este vorba de prevederile Ordinului președintelui A.N.S.V.S.A. nr. 21/2018 pentru aprobarea Normei sanitar-veterinare privind condițiile de biosecuritate în exploatațiile comerciale de păsări, precum și condițiile privind mișcarea păsărilor vii și a subproduselor provenite de la acestea, care detaliază cele menționate anterior.

Intervenienta consideră că susținerea Bravcod — S.R.L. în ceea ce privește lipsa de precizie și claritate este nefondată din punct de vedere tehnic și juridic. Astfel, susține că este eronată afirmația reclamantei conform căreia nu există o legătură directă între respectarea normelor de igienă și biosecuritate și acordarea despăgubirilor, atât timp cât, în conformitate cu legislația europeană și națională, obligațiile proprietarului de animale sunt legate indubitabil de respectarea art. 1 și art. 2 din O.G. nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, precum și a art. 10 din Regulamentul (UE) 2016/429 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2016 privind bolile transmisibile ale animalelor și de modificare și de abrogare a anumitor acte din domeniul sănătății animalelor („Legea privind sănătatea animală”), iar principiul stabilit la art. 8 lit. b) din H.G. nr. 1.214/2009 prevede neacordarea despăgubirilor în cazul constatării încălcării obligațiilor respective.

În concret, principiul de bază pentru acordarea unei despăgubiri are la bază respectarea legislației sanitar-veterinare în vigoare de către proprietarul de animale, astfel încât să se poată demonstra de către acesta că boala a apărut în exploatația afectată independent de orice posibilă lipsă de respectare a normelor în vigoare, orice nerespectare a normelor de igienă și biosecuritate în exploatațiile aprobate sanitar-veterinar putând determina excluderea de la beneficiul acordării despăgubirilor. Pentru toate acestea, intervenienta consideră că dispozițiile art. 8 lit. b) din H.G. nr. 1.214/2009 sunt legale și necesare, făcând parte integrantă a efortului național de prevenire și combatere a bolilor transmisibile la animale, responsabilizând, totodată, proprietarii de animale în acest scop.

De asemenea, intervenienta arată pe larg situația de fapt și constatările instituțiilor abilitate în cazul concret pentru care s-a refuzat reclamantei acordarea despăgubirilor.

În drept, a invocat aplicabilitatea art. 61 din Codul de procedură civilă, H.G. nr. 1.214/2009, Legii nr. 554/2004, Legii nr. 24/2000, H.G. nr. 137/2020.

Cererea de intervenție a fost timbrată cu 20 de lei taxă judiciară de timbru.

Pârâțul Guvernul României, prin Secretariatul General al Guvernului, a depus la data de 8.11.2024 note scrise prin care arată că este de acord cu admiterea în principiu a cererii de intervenție accesorie formulate de A.N.S.V.S.A.

3. Răspunsul la întâmpinare

Reclamanta a formulat un răspuns la întâmpinarea Guvernului României (f. 110-111), prin care a solicitat respingerea excepției nulității cererii pentru lipsa timbrajului, având în vedere că la dosar există dovada achitării taxei judiciare de timbru, precum și respingerea excepției inadmisibilității cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată.

În motivare susține că răspunsul la plângerea prealabilă este act administrativ în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, act care a produs efecte juridice.

Mai arată că, pe fond, pârâțul formulează apărări care nu au legătură cu motivele invocate de reclamantă, privind nelegalitatea art. 8 lit. b) din H.G. nr. 1.214. Apreciază că orice act administrativ normativ trebuie să fie emis cu respectarea Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, atât sub aspectul formei textului de lege, cât mai ales sub aspectul integrării lui în mod organic în sistemul legislației, astfel cum impune art. 13 din această lege. Instanța de judecată este competentă să analizeze îndeplinirea acestor condiții, chiar dacă textul de lege a fost avizat anterior de diferite autorități implicate în procedura emiterii lui.

Având în vedere că pârâțul nu a combătut în concret niciunul din motivele invocate de reclamantă în susținerea nelegalității actului, societatea reclamantă solicită admiterea acțiunii și anularea în parte a H.G. nr. 1.214/2009, respectiv prevederile art. 8 lit. b).

4. Dispoziții ale instanței

Prin încheierea de ședință din data de 14.11.2024, Curtea a constatat că este competentă în soluționarea cauzei, a admis în principiu cererea de intervenție accesorie și a respins excepția nulității pentru lipsa taxei judiciare de timbru, iar excepția inadmisibilității a unit-o cu fondul.

La același termen de judecată, instanța a rămas în pronunțare asupra excepției inadmisibilității acțiunii, asupra cererii de chemare în judecată și asupra cererii de intervenție, fiind amânată pronunțarea pentru data de 19 noiembrie 2024.

II. Soluția și considerentele instanței

Analizând actele și lucrările dosarului, precum și susținerile părților, Curtea va soluționa cu prioritate, potrivit art. 248 alin. (1) din Codul de procedură civilă, excepția inadmisibilității acțiunii, invocată de pârâț prin întâmpinare. Apoi, în funcție de soluția dată acestei excepții, Curtea va analiza acțiunea pe fond, precum și cererea de intervenție.

II.1. Asupra excepției inadmisibilității acțiunii

Pârâțul a invocat această excepție cu privire la fiecare dintre cele două capete ale cererii de chemare în judecată.

A. În ceea ce privește primul capăt de cerere, Curtea apreciază că excepția este întemeiată. Astfel, trebuie observat că Adresa nr. 15A/11.296/CA/5.09.2024, a cărei anulare se solicită de reclamant prin acest prim capăt de cerere, reprezintă răspunsul pârâțului la plângerea prealabilă pe care a înțeles să o formuleze reclamantul.

Problema care se pune în analizarea admisibilității acestui capăt de cerere este aceea dacă adresa pârâțului, de răspuns la plângerea prealabilă formulată de reclamantă, are sau nu natura de act administrativ în sensul legii.

Cu privire la acest aspect, Curtea reține, în drept, că, în accepțiunea dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, *actul administrativ este actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice*. Din conținutul noțiunii de act administrativ rezultă astfel că, pentru a avea această natură, actele emise de autoritățile publice trebuie să

sunt susceptibile de a da naștere, a modifica sau a stinge raporturi juridice, așadar să fie prin ele însele capabile să producă efecte juridice directe.

În ceea ce privește răspunsul la plângerea prealabilă în cauză, Curtea observă că acesta a fost emis tocmai pentru soluționarea plângerii prealabile formulate de reclamant și nu produce efecte juridice prin el însuși, în sensul că nu reprezintă un act care să dea naștere unor drepturi și obligații între părți, conform prevederilor art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, mai sus evocate.

Pe de altă parte, potrivit art. 8 din Legea nr. 554/2004, *persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h), poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale*. Din dispoziția legală enunțată mai sus rezultă că obiectul acțiunii în contencios administrativ este actul administrativ, și nu răspunsul la plângerea prealabilă, astfel că solicitarea de anulare a acestuia din urmă apare ca inadmisibilă.

Pentru toate aceste argumente, Curtea va admite excepția inadmisibilității capătului de cerere având ca obiect anularea adresei de răspuns la plângerea prealabilă nr. 15A/11.296/CA/5.09.2024, excepție invocată prin întâmpinare, și, în consecință, va respinge ca inadmisibil acest capăt de cerere.

B. În ceea ce privește cel de-al doilea capăt de cerere, prin care se solicită anularea art. 8 lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 1.214/2009 privind metodologia pentru stabilirea și plata despăgubirilor ce se cuvin proprietarilor de animale tăiate, ucise sau altfel afectate în vederea lichidării focarelor de boli transmisibile ale animalelor, Curtea apreciază că acesta este admisibil.

În acest sens, Curtea reține că reclamanta nu solicită modificarea prevederilor art. 8 lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 1.214/2009, așa cum în mod greșit susține pârâtul, ci anularea acestor prevederi, astfel că acțiunea sa în privința acestui capăt de cerere are ca obiect solicitarea de anulare parțială a unui act administrativ cu caracter normativ, solicitare care se încadrează în dispozițiile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, prin care se reglementează obiectul acțiunii în contencios administrativ.

Prin urmare, Curtea nu va avea în cauză de stabilit o nouă configurație a prevederilor art. 8 lit. b) din H.G. nr. 1.214/2009, așa cum în mod nefondat susține pârâtul. Așa fiind, susținerile pârâtului, care se bazează pe premisa greșită că reclamantul ar fi solicitat modificarea prevederilor menționate, nu sunt întemeiate.

În consecința celor care precedă, Curtea va respinge excepția inadmisibilității capătului de cerere privind anularea parțială a Hotărârii Guvernului nr. 1.214/2009, invocată de pârât prin întâmpinare.

II.2. Asupra fondului acțiunii

Curtea reține că Hotărârea Guvernului nr. 1.214/2009 privind metodologia pentru stabilirea și plata despăgubirilor ce se cuvin proprietarilor de animale tăiate, ucise sau altfel afectate în vederea lichidării focarelor de boli transmisibile ale animalelor a fost adoptată în temeiul art. 26 alin. (6), (6¹) și (7) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări

și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 26 din O.G. nr. 42/2004 reglementează la alin. (6) sfera persoanelor beneficiare ale despăgubirilor (la fel și art. 4 din H.G. nr. 1.214/2009), iar alin. (6¹) dispune că prin hotărâre a Guvernului se stabilesc bolile, efectele directe și indirecte, precum și efectele colaterale rezultate din măsurile întreprinse pentru combaterea acestora, condițiile, precum și modalitățile de acordare a despăgubirilor. Alin. (7) al aceluiași articol stabilește sursa bugetară a plății despăgubirilor.

Prevederile art. 8 din Hotărârea Guvernului nr. 1.214/2009 stabilesc situațiile în care persoanele fizice și juridice nu beneficiază de despăgubiri, una dintre aceste situații fiind menționată la lit. b), a cărei anulare se cere.

Potrivit acestor prevederi, *„Nu beneficiază de despăgubiri prevăzute în prezenta hotărâre persoanele fizice și juridice proprietare de animale în următoarele situații: (...) b) nu asigură și nu respectă normele de igienă și biosecuritate în exploatațiile aprobate sanitar-veterinar”*.

Acest text normativ, a cărui anulare se cere, reglementează, așadar, o ipoteză de excludere de la beneficiul acordării de despăgubiri ce se cuvin proprietarilor de animale tăiate, ucise sau altfel afectate în vederea lichidării rapide a focarelor de boli transmisibile ale animalelor, fiind în mod evident o sancțiune care nu necesită, pentru aplicarea sa, o analiză a vreunei legături de cauzalitate între neasigurarea și nerespectarea normelor de igienă și biosecuritate, pe de o parte, și rezultatul produs, anume acela al declanșării, agravării sau răspândirii bolilor transmisibile, pe de altă parte.

Potrivit art. 8 alin. (4) și art. 36 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, textul legislativ (normativ) trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice, pasaje obscure sau echivoce, respectiv într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc.

Respectarea acestor norme concură, astfel cum a reținut Curtea Constituțională, printre altele, în Decizia nr. 6/2024 (pct. 12 ultima frază), la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare.

În acest context, Curtea constată că maniera de redactare a art. 8 lit. b) din H.G. nr. 1.214/2009 contravine acestor dispoziții, reglementând o ipoteză de excludere a proprietarilor de animale sacrificate în vederea lichidării focarelor de boli transmisibile ale animalelor de la beneficiul acordării de despăgubiri, în cazul în care se constată de autoritățile competente că persoanele fizice și juridice vizate *„nu asigură și nu respectă normele de igienă și biosecuritate în exploatațiile aprobate sanitar-veterinar”*.

O astfel de formulare a textului contestat de reclamantă este vagă și susceptibilă să dea naștere unor interpretări neunitare (sau chiar abuzive) din partea autorităților competente, întrucât nu se arată dacă nerespectarea normelor de igienă și biosecuritate trebuie să fi creat sau să fi favorizat transmiterea bolilor sau dacă, dimpotrivă, orice astfel de încălcare sau neasigurare a acestor norme, indiferent când a fost săvârșită și dacă are sau nu vreo legătură cu transmisiunea bolii, poate întemeia refuzul acordării despăgubirilor.

În aceeași ordine de idei, Curtea reține că natura vagă și susceptibilă de a naște interpretări neunitare rezultă și din folosirea, în textul art. 8 lit. b), a timpului prezent, spre deosebire de celelalte situații de neacordare a despăgubirilor, reglementate de același articol, la lit. a), c), d) și e), unde se

folosește timpul trecut. Astfel la literele menționate se prevede că beneficiarii nu primesc despăgubiri: „dacă nu au comunicat medicului veterinar...” [lit. a)]; dacă „au importat animale bolnave...”; [lit. c)] dacă „au introdus animale noi fără documentele sanitar-veterinare...” [lit. d)]; dacă „au introdus animale provenite dintr-o altă exploatație sau zonă aflată în derularea programului de combatere a unei boli” [lit. e)].

Așa fiind, textul art. 8 lit. b) ar putea fi interpretat în sensul că și dacă, ulterior pierderii suferite de proprietar prin tăierea, uciderea sau afectarea în alt fel a animalului, dar până la analizarea cererii de acordare a despăgubirilor, se constată de către autoritățile competente că acesta nu respectă și nu asigură respectarea normelor de igienă și biosecuritate, s-ar putea refuza plata sumelor la care ar fi fost îndreptățit.

Curtea apreciază că nu există nicio justificare pentru diferența de formulare a lit. b) față de cea a lit. a), c), d) și e), în cazul acestora din urmă fiind evident că neacordarea despăgubirilor se raportează la fapte săvârșite de solicitant anterior acțiunii de tăiere, ucidere sau afectare în alt fel a animalelor, în timp ce în cazul lit. b) nu este clar dacă nerespectarea normelor menționate în textul său trebuie să fi avut loc anterior, concomitent sau chiar ulterior, fiind posibilă interpretarea în orice sens.

Prin dispozițiile art. 26 alin. (6¹) din O.G. nr. 42/2004, recurentul-pârât Guvernul României a fost abilitat să stabilească prin hotărâre de Guvern condițiile de acordare a despăgubirilor, aceasta presupunând obligația de a emite un act normativ cu respectarea regulilor prevăzute de Legea nr. 24/2004 și a cerințelor previzibilității, clarității și caracterului accesibil al legii.

Formularea unui act normativ trebuie să permită destinatarilor săi să prevadă în mod rezonabil conduita pe care

trebuie să o adopte și obligațiile a căror nerespectare produce consecințe asupra drepturilor și intereselor lor legitime. Or, prevederile art. 8 lit. b) din H.G. nr. 1.214/2009 au un caracter neclar, putând conduce la interpretări și aplicări neunitare de către autoritățile competente, vătămătoare la adresa drepturilor și intereselor legitime ale proprietarilor de animale beneficiari ai despăgubirilor reglementate de art. 26 din O.G. nr. 42/2004.

Pentru toate aceste considerente, făcând aplicarea art. 18 din Legea nr. 554/2004, Curtea va admite în parte acțiunea formulată de reclamanta Societatea Bravcod — S.R.L. în contradictoriu cu pârâtul Guvernul României, prin Secretariatul General al Guvernului, și, în consecință, va dispune anularea art. 8 lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 1.214/2009 privind metodologia pentru stabilirea și plata despăgubirilor ce se cuvin proprietarilor de animale tăiate, ucise sau altfel afectate în vederea lichidării rapide a focarelor de boli transmisibile ale animalelor.

II.3. Asupra cererii de intervenție accesorie

Având în vedere că cererea de intervenție a fost formulată de intervenienta Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor în sprijinul apărărilor pârâtului, ca urmare a admiterii cererii de chemare în judecată, cererea de intervenție accesorie va fi respinsă.

II.4. Aplicarea unor norme speciale

Având în vedere obiectul acțiunii deduse judecătii, de anulare parțială a unui act administrativ cu caracter normativ, Curtea constată că, în cazul rămânerii definitive a prezentei hotărâri, sunt aplicabile dispozițiile art. 23 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, privind publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Admite excepția inadmisibilității capătului de cerere privind anularea adresei de răspuns la Plângerea prealabilă nr. 15A/11.296/CA/5.09.2024, excepție invocată de pârâtul Guvernul României, și, în consecință, respinge ca inadmisibil acest capăt de cerere.

Respinge excepția inadmisibilității capătului de cerere privind anularea parțială a Hotărârii Guvernului nr. 1.214/2009.

Admite în parte acțiunea formulată de reclamanta Societatea Bravcod — S.R.L., cu sediul social în municipiul XXXXX, județul XXXXX, și sediul procesual ales la Societatea civilă de avocați XXXXX, din municipiul XXXXX, str. XXXXX nr. XXXXX, județul XXXXX, în contradictoriu cu pârâtul Guvernul României, prin Secretariatul General al Guvernului, cu sediul în municipiul București, Piața Victoriei nr. 1, sectorul 1.

Dispune anularea art. 8 lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 1.214/2009 privind metodologia pentru stabilirea și plata despăgubirilor ce se cuvin proprietarilor de animale tăiate, ucise sau altfel afectate în vederea lichidării rapide a focarelor de boli transmisibile ale animalelor.

Respinge cererea de intervenție accesorie, formulată de intervenienta Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor, cu sediul în municipiul București, Piața Presei Libere nr. 1, corp D1, sectorul 1.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Cererea de recurs se depune la Curtea de Apel Brașov.

În cazul rămânerii definitive a prezentei hotărâri sunt aplicabile dispozițiile art. 23 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, privind publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată, în condițiile art. 396 alin. (2) din Codul de procedură civilă, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, azi, data de 19 noiembrie 2024.

PREȘEDINTE
DEMIS-MARIUS SPĂRIOS

Grefier,
Mihaela Furnică

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 11% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	3.080	850	310
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.650		340
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	5.480		500
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	1.050		120
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.190		385
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.895		360
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.345		130

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	165	410	980	2.150	665	1.660	4.150	9.960	21.905
ExpertMO	120	300	745	1.780	3.920	1.175	2.930	7.325	17.575	38.660

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	80	195	490	1.175	2.575	765	1.915	4.780	11.475	25.240
ExpertMO	145	360	900	2.150	4.720	1.425	3.560	8.900	21.355	46.980

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	145 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2025.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

